

לֹא עֲלֵת קַמְיָה קַדְשָׁא בְּרִידָא הוּא, אֵלֶּא הִיא קַנְמָא לְבַר. בְּגִין דְּלֹא זָכָה לְאַתְנַהְרָא בְּהֵא
עֲלָמָא בְּהוּא גּוּפָא.

מֵאֵן דְּלֹא זָכָה בְּהֵא אֶתְר, יְהֵד לְאַתְר אַחְרָא וְזִנְפֵי בֵית. בְּגוּנָמָא דָּא אֵעָא דְדִלִיק וְנִהוּרָא
לֹא סְלִיק יְבִטְשׁוּן לִיה וְיִסְלַק נִהוּרָא בֵית וְנִהוּרֵי. אֵעָא הוּא אֲדָם דְּכְתִיב (שם כ) כִּי
הֵאָדָם עֵץ הַשָּׂדֶה. רְעוּנָו לֹמַר בְּר נִשׁ פִּד אִיהוּ בְּהֵא עֲלָמָא וְאַזְל וְתֵאִיב וְאָכִיל וְשָׂתֵי
וְאִזְדוּג בְּאִיתְתָּא וְלֹא זָכִי לְבִגִין. דָּא הוּא אֵעָא דְדִלִיק וְנִהוּרָא לֹא סְלִיק, כְּלוּמַר נִשְׁמַתִּיה
לֹא זָכָת בְּהוּא גּוּפָא לְאַתְנַהְרָא אֵלֶּא אִיהִי בְּחִשׁוּבָא.

תָּא חַזִי, כְּתִיב, (ישעיה מה) לֹא תִהְיֶה בְּרָאָה לְשַׁבַּת יְצָרָה,
דְּקַדְשָׁא בְּרִידָא הוּא בְּגִין דָּא עֵבֶד לִיה לְבַר נִשׁ
בְּדָקָא יְאוּת בְּדֵאֲמָרָן. וְקַדְשָׁא בְּרִידָא הוּא עֵבֶד טִיבו
עִם עֲלָמָא. תָּא חַזִי, מַה כְּתִיב, (בראשית כה) וַיִּסַּף אַבְרָהָם
וַיִּקַּח אִשָּׁה וַשְׁמָה קַטוּרָה, רָזָא דְנִשְׁמַתָּא אֶתְת
לְאַתְתְּקָנָא בְּמִלְקַדְמִין.

תָּא חַזִי, תְּהוּא גּוּפָא מַה כְּתִיב, (ישעיה נג) וַיִּי חֲפִיץ

לשון הקודש

זוֹכָה בְּאוּתוֹ הַגּוּף לְהִיּוֹת מוֹאֲרַת, אֵלֶּא הִיא
בְּחִשְׁבָּה.

בַּא רְאָה, כְּתוּב (ישעיה מה) לֹא תִהְיֶה
בְּרָאָה לְשַׁבַּת יְצָרָה, שְׁמִשׁוּם כְּדָ עֲשָׂה
הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת הָאָדָם בְּרָאוּי,
כְּמוֹ שְׂאֲמָרְנוּ, וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עוֹשֶׂה
חֶסֶד עִם הָעוֹלָם בַּא רְאָה מַה כְּתוּב,
(בראשית כה) וַיִּסַּף אַבְרָהָם וַיִּקַּח אִשָּׁה
וַשְׁמָה קַטוּרָה. סוּד הַנִּשְׁמָה שְׂבָאָה
לְהַתְתַּקֵּן כְּמוֹ מִקְדָּם.

בַּא רְאָה בְּאוּתוֹ הַגּוּף מַה כְּתוּב, (ישעיה
נג) וְהִ' חֲפִיץ דְּכָאוּ חֲחֵלִי אִם תִּשְׁמִים אֲשָׁם

(דברים כה) כִּי יֵשְׁבוּ אֲחִים יַחְדָּו וְגו'. וְכְתוּב בַּא
אֵל אִשָּׁת אַחִיד וַיְבַם אֶתָּה וְגו', מִשׁוּם שְׁנִשְׁמַתוֹ
לֹא נִכְנַסַת לְפָנֵי הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, אֵלֶּא הִיא
עוֹמֶדֶת בַּחוּץ, מִשׁוּם שְׁלֹא זָכָה לְהֵאִיר בְּעוֹלָם
הַזֶּה בְּגוּף הַהוּא.

מִי שְׁלֹא זוֹכָה בְּמָקוֹם הַזֶּה, יִלְךְ לְמָקוֹם אַחַר
וְזוֹכָה בּו. כְּמוֹ כֵּן עֵץ שְׂדוּלֵק וְאוּרוֹ לֹא עוֹלָה,
יְבֹו אֹתוֹ וְעֵלָה בּוֹ אוּר וְיֵאִיר. עֵץ הוּא אֲדָם,
שְׂכֵתוֹב (שם כ) כִּי הָאָדָם עֵץ הַשָּׂדֶה. רוּצָה לֹמַר,
שְׂהָאָדָם כְּשִׁהוּא בְּעוֹלָם הַזֶּה וְהוֹלֵךְ וְתֵאֵב וְאֹכֵל
וְשׁוֹתֵה וּמְזוּדָג עִם אִשָּׁה וְלֹא זוֹכָה לְבָנִים, זְהוּ
עֵץ שְׂדוּלֵק וְאוּרוֹ לֹא עוֹלָה, כְּלוּמַר, נִשְׁמַתוֹ לֹא

דְּכָאוּ הַחֲלֵי אִם תָּשִׂים אֲשֶׁם נַפְשׁוֹ יִרְאֶה זֶרַע יֶאֱרִיךְ
 יָמִים וְחֶפְצִי יִּ בְּיָדוֹ יַעֲלֶה. וַיִּי חֶפְצִי דְכָאוּ, הֲאִי קָרָא
 אִתְּ לְאַסְתַּכְּלָא בֵּיתָ, אֲמַאי חֶפְצִי בְּגִין דִּיתְדַפֵּי. אִם
 תָּשִׂים אֲשֶׁם, אִם יִשִּׂים אֲשֶׁם מִיבְעֵי לִיהּ, מָאִי אִם
 תָּשִׂים. אֲלָא לְנִשְׁמַתָּא אַחֲדָר מְלָה. אִי הֲהִיא נִשְׁמַתָּא
 בְּעֵיא לְאַתְתַּקְנָא בְּדָקָא יֶאֱוֹת, יִרְאֶה זֶרַע. בְּגִין דִּהֲהִיא
 נִשְׁמַתָּא אֲזִלַּת וְשִׁאֲמַת וְאִיהִי זְמִינָא לְאַעֲלָא בְּהֲהוּא
 זֶרַע דְּאַתְעַסְק בָּהּ בַּר נֶשׁ פְּרִיָּה וּרְבִיָּה, וּבְדִין יֶאֱרִיךְ
 יָמִים. וְחֶפְצִי יִּ דָּא אֲוִרִיתָא בִּידֵיהּ אַעֲלֶה.

תָּא חֲזִי, אַף עַל גַּב דְּבַר נֶשׁ אֲשֶׁתִּדַּל בְּאֲוִרִיתָא
 יִמָּא וְלִילִיא, וּמְקוּרִיָּה וּמְבוּעִיָּה קִיּוּמָא בֵּיהּ
 לְמַגְנָא, לִית לִיהּ אֲתֵר לְאַעֲלָא לְפִרְגוּדָא. וְהָא אֲתִמַּר
 דְּבִירָא דְמִיָּא אִי הֲהוּא מְקוּרָא וּמְבוּעָא לָא עָאל בֵּיהּ,
 לָאו אִיהוּ בְּאֵר, דְּבִירָא וּמְקוּרָא, בְּחֲדָא אִינוּן, וְרָזָא
 חֲדָא אִיהוּ, וְאֲוִקִימָנָא.

לשון הקודש

ומשׁוֹטְטַת ומִזְמַנַּת לְהַכְנִים לְאוֹתוֹ הַזֶּרַע
 שֶׁהַתַּעֲסֵק בָּהּ הָאָדָם בְּפִרְיָה וּרְבִיָּה, וְאִי
 יֶאֱרִיךְ יָמִים, וְחֶפְצִי הוּא – זֶה הַתּוֹרָה –
 בְּיָדוֹ יַעֲלֶה.

בַּא רְאֵה, אַף עַל גַּב שְׂאָדָם מִשְׁתַּדֵּל
 בַּתּוֹרָה יוֹמָם וְלַיְלָה וּמְקוּרוֹ וּמְעִינֵנו עוֹמֵד
 בּוֹ לְחַנּוּם, אִין לוֹ מְקוֹם לְהַכְנִים לְפִרְגוּדָא.
 וְהֲרִי נְאֻמַּר שְׁבַעֲרַר הַמִּים, אִם לָא נִכְנַם

נַפְשׁוֹ יִרְאֶה זֶרַע יֶאֱרִיךְ יָמִים וְחֶפְצִי הוּא
 בְּיָדוֹ יַעֲלֶה. וְהוּא חֶפְצִי דְכָאוּ, בְּפִסּוּק הַזֶּה
 יֵשׁ לְהַסְתַּכְּלָא, לְמָה חֶפְצִי? בְּדֵי שְׂיִטְהֵר.
 אִם תָּשִׂים אֲשֶׁם – הִנֵּה צָרִיךְ לְהִיּוֹת אִם
 יִשִּׂים אֲשֶׁם! מַה זֶה אִם תָּשִׂים? אֲלָא עַל
 הַנְּשִׁמָּה חוּזֵר הַדְּבָר. אִם הַנְּשִׁמָּה הִיא
 רוּחָה לְהַתְתַּקֵּן כְּרִאוּי – יִרְאֶה זֶרַע,
 מִשׁוּם שְׂאוֹתָהּ הַנְּשִׁמָּה הוֹלֶכֶת

כְּתִיב, (תהלים קכז) **שָׁוֵא לָכֶם מִשְׁפִּימֵי קוֹם מְאַחֲרֵי שַׁבַּת אֲכִלִי לֶחֶם הַעֲצָבִים בֵּן יִתֵּן לִידִידוֹ שֵׁנָא. תָּא חַזִּי, כְּמָה חֲבִיבִין אֵינּוּן מְלֵי דְאֹרִייתָא. דְּכָל מְלָה וּמְלָה דְאֹרִייתָא אֵית בֵּיה רְזִין עֲלָאִין קְדִישִׁין. וְהָא אֲתִמָּר דְּכֵד יְהֵב קְדָשָׁא בְּרוּךְ הוּא אֹרִייתָא לְיִשְׂרָאֵל, כָּל גְּנִיזִין עֲלָאִין קְדִישִׁין כְּלָהוּ יְהֵב לָהּ (וּכְלָהּ) בְּאֹרִייתָא, וּכְלָהּ אֲתִיְהִיבוּ לָהּ לְיִשְׂרָאֵל בְּשַׁעֲתָא דְקַבִּילוּ אֹרִייתָא בְּסִינֵי.**

תָּא חַזִּי, שָׁוֵא לָכֶם מִשְׁפִּימֵי קוֹם, אֵלִין אֵינּוּן יְחִידִים דְּאֲשַׁתְּכַחוּ, דְּלֹא אֵינּוּן דְּכֵר וְנוֹקְבָא כְּדָקָא יְאוּת, וְאֶקְדָּמֵן בְּעַפְרָא לְעַבִּידְתֵּיהּ. כְּמָה דְאֵת אָמַר, (קהלת ד) יֵשׁ אֶחָד וְאִין שְׁנֵי וְגו' וְאִין קִין לְכָל עֲמָלוֹ. מְאַחֲרֵי שַׁבַּת. מְאַחֲרִין נִיחָא, כְּמָה דְאֵת אָמַר, כִּי

לשון הקודש

העליונים הקדושים כלם נתן להם וכלם בתורה, וכלם נתנו לישראל בשעה שקבלו התורה בסיני.

בא ראה, שווא לכם משפמי קום – אלו הם היחידים שנמצאים, שאינם זכר ונקבה בראוי, ומקדימים בפקר לעבודתם, כמו שנאמר (קהלת ד) יש אחד ואין שני וגו', ואין קין לכל עמלו. מאחרי שבת – מאחרי המנוחה, כמו שנאמר כי בו שבת, משום שהאשה אל

בה אותו המקור והמען, אינה באר, שהבאר והמקור הם יחד והם סוד אחד, ובארנו.

כְּתִיב (תהלים קכז) **שָׁוֵא לָכֶם מִשְׁפִּימֵי קוֹם מְאַחֲרֵי שַׁבַּת אֲכִלִי לֶחֶם הַעֲצָבִים בֵּן יִתֵּן לִידִידוֹ שֵׁנָא. בא** ראה כמה הם חביבים דברי התורה, שבכל דבר ודבר בתורה יש בו סודות עליונים קדושים, והרי נאמר שפאשר נתן הקדוש ברוך הוא התורה לישראל, את כל הגנוים

בו שבת. בגין דאתתא לגבי בר נש איהי נייחא
לגביה ודאי.

אכלי לחם העצבים, מאי לחם העצבים. דכד בר
נש אית ליה בגין, תהוא נהמא דאכיל, אכיל
ליה פחדוה וברעותא דלפא. וזהו דלית ליה בגין,
תהוא נהמא דאכיל איהו נהמא דעציבו. ואלין אינון
אכלי לחם העצבים ודאי.

בן יתן לידידו שנא, מאי יתן לידידו, דא הוא
דמקוריה מברך, דקדשא בריך הוא יתב ליה
שינה בהווא עלמא כמה דאת אמר, (משלי ג) ושכבת
וערבה שנתך. בגין דאית ליה חולקא בעלמא דאתי.
בגין דהווא בר נש שכיב ויתתני בהווא עלמא
דאתי בדקא יאות.

יש אחד ואין שני וגו'. יש אחד, דא הוא בר נש

לשון הקודש

זהו שמקורו מברך, שהקדוש ברוך הוא
נותן לו שנה בעולם ההוא, כמו שנאמר
(משלי ג) ושכבת וערבה שנתך, משום
שיש לו חלק בעולם הבא, כדי שאותו
האיש ישכב ויהנה בעולם הבא תהוא
בראוי.

יש אחד ואין שני וגו', יש אחד - זהו
אדם שהוא יחידי בעולם, לא יחידי

האדם היא נחת ודאי אצלו.
אכלי לחם העצבים, מה זה לחם
העצבים? שפאשר לאדם יש בגנים,
אותו הלחם שאוכל, אוכל אותו
בשמחה וברצון הלב. וזה שאין לו
בגנים, אותו לחם שאוכל הוא לחם של
עצב, ואלו הם אכלי לחם העצבים ודאי.
בן יתן לידידו שנא, מה זה יתן לידידו?

דַּאִיְהוּ יְחִידָאֵי בְּעֵלְמָא, לָא יְחִידָאֵי בְּדָקָא יְאוּת, אֶלְא
 דַּאִיְהוּ בְּלֵא זְוּנָא. וְאִין שְׁנִי, דְּלִית עֲמִיּה סְמָךְ. גַּם
 בְּן, דְּיוֹקִים שְׁמִיּה בְּיִשְׂרָאֵל לָא שָׁבַק. וְאִח אִין לוֹ
 לְאִיְתָאָה לִיה לְתַקּוּנָא.

וְאִין קִין לְכָל עֲמָלוֹ, דַּאִיְהוּ עֲמַל תְּדִיר דְּאֶקְדִים
 יִמָּא וְלִילִיא. גַּם עֵינוֹ לֹא תִשְׁבַּע עֶשֶׂר, וְלִית
 לִיה לְבָא לְאֶשְׁגָּחָא וְלִמְיַמַר לְמִי אֲנִי עֲמַל וּמְחַסֵּר
 אֶת נַפְשִׁי (דף קצ"א ע"ב) מְטוּבָה.

וְאִי תִימָא דְּבָנִין דְּיִיכּוּל וְיִשְׁתִּי יִתִיר וְיַעֲבֵד מִשְׁתֵּיא
 בְּכָל יוֹמָא תְּדִיר, לָא חָבִי. דְּהָא נַפְשָׁא לָא
 אֶתְהַיְ מִנִּיה, אֶלְא וְדָאֵי אִיְהוּ מְחַסֵּר לְנַפְשִׁיה מְטוּבָה
 דְּנִהוּרָא דְּעֵלְמָא דַּאֲתִי. בְּגִין דְּדָאֵי הִיא נַפְשָׁא חֲסָרָא,
 דְּלֹא אֶשְׁתְּלִימַת בְּדָקָא יְאוּת. תָּא חֲזִי, כַּמָּה חָס
 קְדָשָׁא בְּרִידָא הוּא עַל עוֹבְדֵי, בְּגִין דְּקָא בְּעִי דִּיתְתַּקּוּן.

לשון הקודש

מטובה.

וְאִם תֹּאמַר שְׂכָדֵי שְׂאִיכָל וְיִשְׁתֵּה יוֹתֵר
 וְנַעֲשֶׂה מִשְׁתֵּה בְּכָל יוֹם תְּמִיד - לֹא כָּךְ,
 שְׁחֲרֵי הַנַּפֶּשׁ אֵינָה נְהַנִּית מִכֶּנֶן. אֶלְא
 וְדָאֵי הוּא מְחַסֵּר אֶת נַפְשׁוֹ מְטוּבָא שְׁל
 הָאוּר שְׁל הָעוֹלָם הַבָּא מִשׁוּם שְׁזוּהֵי
 נַפְשׁ חֲסָרָה, שְׁלֹא הַשְׁלָמָה כְּרָאוּי. כֹּא
 רָאָה כַּמָּה חָס הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עַל

כְּרָאוּי, אֶלְא שֶׁהוּא בְּלִי זְוּנָא. וְאִין שְׁנִי -
 שְׂאִין עֲמֵל סְמָךְ. גַּם בֶּן - שְׂיָקִים שְׂמֵל
 בְּיִשְׂרָאֵל לֹא הַשְּׂאִיר. וְאִח אִין לוֹ -
 שְׂיָבִיא אוֹתוֹ לְתַקּוּן.

וְאִין קִין לְכָל עֲמָלוֹ - שֶׁהוּא עֲמַל
 תְּמִיד, שְׂמַקְדִים יוֹם וְלַיְלָה. גַּם עֵינוֹ לֹא
 תִשְׁבַּע עֶשֶׂר - וְאִין לוֹ לֵב לְהַשְׁגִּיחַ
 וְלֹמַר, לְמִי אֲנִי עֲמַל וּמְחַסֵּר אֶת נַפְשִׁי

וְלֹא יִתְאַבֵּד מִחֵהוּא עֲלֵמָא דְאַתִּי כְּדִקְאַמְרֵן.

רַבִּי חֲנִיָּא בְּעָא, הָאִי דְאִיהוּ זַכָּאָה שְׁלִימָא וְאַשְׁתַּדַּל
בְּאוּרֵייתָא יוֹמֵי וְלֵילֵי וְכָל עוֹבְדוֹי לְשִׁמָּא
דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְלֹא זָכָה לְבָנִין בְּהָאִי עֲלֵמָא כְּגוֹן
דְּאַשְׁתַּדַּל בְּהוּ וְלֹא זָכָה, אוּ דְהוּוּ לִיָּה וּמִיתוּ. מַה
אֵינוֹן לְעֲלֵמָא דְאַתִּי. אָמַר לִיָּה רַבִּי יוֹסֵי, עוֹבְדוֹי
וְחֵהוּא אוּרֵייתָא, קָא מְגִינָן עֲלֵיהּ לְחֵהוּא עֲלֵמָא.

אָמַר רַבִּי יִצְחָק, עֲלֵייהוּ וְעַל אֵינוֹן זַכָּאִי קְשׁוּט, (כְּגוֹן
רַבִּי יוֹחָנָן דְּהוּוּ לִיָּה בְּגִינָן וּמִיתוּ, וְכְגוֹן רַבִּי חֲזַקְיָה דְאִיהוּ עֶקֶר) עֲלֵייהוּ
כְּתִיב, (ישעיה נז) כִּי כֹה אָמַר יְיָ לְסַרְיִסִים אֲשֶׁר יִשְׁמְרוּ
אֶת שַׁבָּתוֹתַי וּבָחֲרוּ בְּאֲשֶׁר חֲפָצְתִּי וּמְחֻזְקִים בְּבְרִיתִי.
מַה כְּתִיב בְּתַרְיָה, וְנָתַתִּי לָהֶם בְּבֵיתִי וּבְחֻמוֹתַי יָד
וְשֵׁם טוֹב מִבְּנִים וּמִבָּנוֹת שֵׁם עוֹלָם אֶתֵּן לוֹ אֲשֶׁר לֹא
יִכָּרֵת. בְּגִין דְּאֵלִין אִית לֹן חוּלְקָא לְעֲלֵמָא דְאַתִּי.

לשון הקודש

ההוא.

אָמַר רַבִּי יִצְחָק, עֲלֵיהֶם וְעַל אוֹתָם
צְדִיקֵי הָאָמֶת, וְכִמוּ רַבִּי יוֹחָנָן שֶׁהָיוּ לוֹ בְּנִים
וּמֵתוּ, וְכִמוּ רַבִּי חֲזַקְיָה שֶׁהוּא עֶקֶר וְעֲלֵיהֶם
כְּתוּב (ישעיה נז) כִּי אָמַר ה' לְסַרְיִסִים אֲשֶׁר
יִשְׁמְרוּ אֶת שַׁבָּתוֹתַי וּבָחֲרוּ בְּאֲשֶׁר
חֲפָצְתִּי וּמְחֻזְקִים בְּבְרִיתִי. מַה כְּתוּב
אֲחֵרָיו? וְנָתַתִּי לָהֶם בְּבֵיתִי וּבְחֻמוֹתַי יָד
וְשֵׁם טוֹב מִבְּנִים וּמִבָּנוֹת שֵׁם עוֹלָם אֶתֵּן

מִעֲשָׂיו, מִשּׁוּם שְׂרוּצָה שֶׁיִּתְקַן וְלֹא יֵאבֵד
מֵאוֹתוֹ הָעוֹלָם הַבֵּא, כְּמוֹ שְׂאֲמַרְנוּ.
רַבִּי חֲנִיָּא שָׁאַל, זֶה שֶׁהוּא צְדִיק שְׁלֵם
וּמִשְׁתַּדֵּל בְּתוֹרָה יָמִים וְלַיְלֹת וְכָל
מִעֲשָׂיו לְשִׁמּוֹ שֶׁל הַקּוּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְלֹא
זָכָה לְבָנִים בְּעוֹלָם הַזֶּה, כְּמוֹ שֶׁהִשְׁתַּדֵּל
בָּהֶם וְלֹא זָכָה, אוּ שֶׁהָיוּ לוֹ וּמֵתוּ – מַה
הֵם לְעוֹלָם הַבֵּא? אָמַר לוֹ רַבִּי יוֹסֵי,
מִעֲשָׂיו וְהַתּוֹרָה הַחַיָּא מְגִינִים עֲלָיו לְעוֹלָם

אמר ליה רבי יוסי, יאות הוא ושפיר.

תא חזי, זכאה שלים דהוו כל אלין ביה, ואשתלים
בדקא יאות, ומית בלא בנין, והא קא ירית
דוכתיה בהתוא עלמא, אתתיה בעיא ליבומי או לא.
אי תימא דלפעי ליבומי, הא בריקניא איהו, דהא
אתריה קא ירית בהתוא עלמא.

אלא ודאי בעיא ליבומי, בנין דלא ידעינן אי הוה
שלים בעובדוי אי לאו. והוא אי אתינבמת
לא הוה בריקניא. בנין דאתר אית ליה לקדשא
בריך הוא דהא בר נש הוה בעלמא ומות בלא בנין
ופורקא לא חזי ליה בעלמא, פיון דמית האי זכאה
שלים ואתתיה אתינבמת, ואיהו אתריה ירית. אתא
התוא בר נש ואשתלים הכא, ובין כך ובין כך
קדשא בריך הוא, אתר זמין ליה לעלמא עד דיימות

לשון הקודש

אלא ודאי צריכה ליבום, משום
שאנינו יודעים אם הנה שלם במעשיו
ואם לא. ואם היא מתנבמת, זה לא
הנה בריקנות, משום שיש מקום
לקדוש-ברוך-הוא לאיש הנה שהנה
בעולם ומת בלי בנים וגואל לא הנה
לו בעולם. פיון שהצדיק השלם הנה
מת ואשתו מתנבמת, והוא ירש את
מקומו, בא האיש ההוא ומשתלם כאן,

לו אשר לא יפרת, משום שלא לה יש
חלק לעולם הבא. אמר לו רבי יוסי,
נאה הוא ויפה.

בא ראה, צדיק שלם שהיו בו כל אלה
והשלם פראוי ומת בלי בנים, והנה
ירש מקומו בעולם ההוא - האם
אשתו צריכה יבום או לא? אם תאמר
שצריכה להתנבם, הרי זה לריקנות,
שהרי את מקומו ירש בעולם ההוא.